

Ελεύθερη Ευαγγελική εκκλησία Πτολεμαΐδας, Ιασωνίδα 4 τ. κ. 50200

Στην ανάγκη να κάνουμε γνωστό σε κάθε καλοπροαίρετο συμπατριώτη μας το ποιοί είμαστε και δεν είμαστε. Γνωρίζουμε ότι αποτελούμε ένα μικρό τμήμα της μιας ενιαίας κάθετης αποστολικής εκκλησίας ανά τον κόσμο του Ιησού Χριστού. Πού θεσπίστηκε εκείνη την ημέρα της Πεντηκοστής από το Άγιο Πνεύμα στην αιώνια πόλη την Ιερουσαλήμ. Είμαστε σώμα και νύμφη του Κυρίου με κεφαλή το ίδιο αναστημένο και δοξασμένο στα δεξιά της μεγαλοσύνης του Πατέρα Θεού. Κατέστη με το έργο και τη θυσία του. Τον θάνατο και την ανάστασή του Μεσίτης αιώνιας καινούργιας Διαθήκης. Καλώντας όλους τους αμαρτωλούς σε μετάνοια και σωτηρία δια μέσου αυτού. Σε μια εποχή ιδιαίτερα κορεσμένη διακίνησης ιδεών θέσεων απόψεων. Θρησκευτικών «πιστεύω». Από ηλεκτρονικών εντύπων και άλλων μέσων. Σε μια σκοπούμενη παραπληροφόρηση και συσκοτίση προκαλώντας σύγχυση στην ταυτότητα μας ως εκκλησία. Είτε από άγνοια γίνεται αυτό είτε από έκδηλη προσπάθεια σπύλωσης και δόλου της ομολογίας μας. Χωρίς έρευνα και διάθεση κατανόησης και αποδοχής των πιστεύων μας που απορρέουν μόνο από τον θεόπνευστο λόγο του Θεού την Αγία Γραφή. Έχουμε την τιμή να δηλώσουμε ότι δεν είμαστε αιρετικοί αλλά εξαιρετικοί εξαρτώμενοι από την κεφαλή μας τον Ιησού Χριστό. Μαρτυρώντας και εξαγγέλοντας τις αρετές του. Μέσα από το Ευαγγέλιο της κατά χάριν Σωτηρίας (Εφ. 2/8) αλλά και ουράνιας Βασιλείας του. Προσηλωμένοι στις αλήθειες και αρετές της Βίβλου ως θεόπνευστης και αυθεντικής Αποκάλυψης του Αγίου Πνεύματος. Σαν αναπόσπαστο τμήμα της ενιαίας και μίας εκκλησίας του Χριστού ασκούμε τα λατρευτικά μας καθήκοντα σε ένα κλίμα απλότητας ταπεινώσης αγιασμού. Μένουμε ως μια ψυχή στον ιερό χώρο της συνάθροισης ερευνώντας τις γραφές. Στην διδαχή των αποστόλων στην κοινωνία μεταξύ μας και μετά του Κυρίου. Στην κοπή του άρτου και τις προσευχές (Πράξ. 2/42).

Στα πλαίσια του Συντάγματος της πατρίδας μας και συντεταγμένης κοινωνίας και πολιτείας. Θεσμών και αρχών και στα πλαίσια των άρθρων 4 παρ.1 και 5 παράγραφος 2. Είμαστε ίσοι εμπρός στον Νόμο, έχοντας απόλυτη προστασία ζωής τιμής και ελευθερίας χωρίς διάκριση. Η ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης είναι απαραβίαστη ως και τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα. Σαν έλληνες Ευαγγελικοί αγαπάμε την πατρίδα μας και τους συμπατριώτες μας προσευχόμενοι για όλους και σε όσους βρίσκονται σε αξιώματα. Είναι θέλημα του Θεού για να ζούμε βίο ατάραχο και ησυχία με κάθε ευσέβεια και σεμνότητα (Α Τιμ.2 κ 1-2). Ως Ευαγγελικοί αγαπάμε κάθε άνθρωπο θεωρώντας τον ότι έχει τις ίδιες ανάγκες με μας στην Πνευματική αναγκαιότητα και προτεραιότητα. Στην γνώση και επίγνωση του προσώπου και έργου του Ιησού Χριστού διά της πίστεως. Και εισδοχή στην σωτηρία και ουράνια Βασιλεία που υπόσχεται σε όσους τον δεχθούν και ακολουθούν. Δεν έχουμε καμιά σχέση ούτε είμαστε χιλιαστές και Μασόνοι. Τονίζοντας ότι οι μάρτυρες του Ιεχωβά (χιλιαστές ή σπουδαστές των γραφών θεωρούμε τη διδασκαλία τους αντιβιβλική και συνεπώς εσφαλμένη. Λόγου χάρη αρνούνται την τριαδικότητα του Θεού. Καθώς και την θεότητα του Χριστού. Που εμείς δεχόμαστε σαν βασική αρχή της πίστης μας. Καμιά σχέση λοιπόν και σύνδεση μαζί τους. Το ίδιο ισχύει αναφορικά και με τους Μασόνους ή τέκτονες. Τους αγνοούμε τελείως. Οι ίδιοι όπως υποστηρίζουν δεν αποτελούν χριστιανικό δόγμα. Είναι θεοσοφιστές και οι Στοές τους απέχουν από το να αποτελούν Εκκλησία. Αποτελούν μια κλειστή οργάνωση κοινωνικής και επαγγελματικής αλληλεγγύης. Προσπάθεια από άτομα ή ομάδες να ταυτισθούμε με τους παραπάνω προδίδει άγνοια για την υπάρχουσα πραγματικότητα ή κακόβουλη σκοπιμότητα διαβολής. Δηλώνουμε ότι εμείς δεν

ντρεπόμαστε να κρύβουμε το πιστεύω μας και την πνευματική μας ταυτότητα.

Στηρίζουμε την πίστη μας ως ευαγγελικοί και έχοντας Λυδία λίθο αποκλειστικά και μόνο το ευαγγέλιο καθώς και ολόκληρη την Αγία Γραφή. Τούτο σημαίνει ότι δεν δεχόμαστε χωρίς έλεγχο κάθε διδασκαλία απ' όπου και αν προέρχεται. Σαν τους αρχαίους Βεροίεις χριστιανούς που ερευνούσαν σχολαστικά τα λεγόμενα του απ. Παύλου αν ήταν σύμφωνα με τις γραφές (Πράξ. Ιζ 11). Αν όχι την απορρίπτουμε σαν πλάνη ασυμβίβαστη με τον Άγιο λόγο του Θεού. Πλάνη και αίρεση για μας είναι ότι αντιβαίνει και αντιφάσκει στην Βίβλο. Τούτη είναι η πνευματική μας θέση. Έτσι η Ευαγγελική πίστη δεν εισάγει «καινά δαιμόνια» αλλά ανατρέχει στην μόνη μοναδική και ανόθευτη Αποστολική εποχή την Βιβλική και θεόπνευστη τούτη βάση. Με την πεποίθηση ότι είναι η ΕΚΚΛΗΣΙΑ όπως την θεσμοθέτησε ο Θεός Ιδρυτής της ο Ιησούς Χριστός. Αναγνωριζόμενη από όλους τους χριστιανούς. Όλα ανεξάρτητα τα στοιχεία περιέχονται στην Αγ. Γραφή και είναι εξαγόμενα της ορθής και αγίας ερμηνείας της. Παράλληλα φρονούμε ότι οι δύο άλλοι δογματικοί κλάδοι του Χριστιανισμού Ορθόδοξοι και Καθολικοί εκκλησία, μέσα στην διαδρομή του χρόνου δέχτηκαν πολλές προσθήκες και επιρροές εξωβιβλικών θέσεων και ερμηνειών. Με συνέπεια να αλλοιωθεί το πρόσωπο και το έργο του Χριστού και η σπουδαιότητα και η απλότητα της κατά χάριν σωτηρίας δια μέσου αυτού. Ιστορικά και Βιβλικά τεκμηριωμένα. Η οικονομία του Νόμου παρήλθε δίνοντας την θέση της στην οικονομία της χάρις (Γαλ. 3-11)(Εφεσ. 1/8 και ζκ' 1-6). Κάνουμε γνωστό ότι η θέση μας έναντι Ορθόδοξων και Καθολικών δεν αποτελεί κατά κανένα τρόπο στάση εχθρότητας αλλά διαμαρτυρίας. Το μήνυμα που εκπέμπουμε είναι προσαρμόστε την διδασκαλία και λατρεία στα πρότυπα της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και τότε θα αρθούν οι υπερβάσεις οι δοξασίες και οι προσθαφαιρέσεις στην από κοινού λατρεία-δοξολογία και Ευχαριστία. Η επιστολή του Απ. Παύλου προς τους συμπατριώτες του ορθόδοξους Εβραίους είναι καταλυτική, και όχι μόνο. Ο συμπατριώτης μας Παπαρηγόπουλος στην σύγχρονη Νέα ελληνική ιστορία θίγει κακώς κείμενα.

Τα ευαγγέλια καθώς και όλη η καινή διαθήκη παρουσιάζουν τον Ι. Χριστό ως τον μονογενή Γιο του Θεού που για την σωτηρία του ανθρώπινου γένους ενσαρκώθηκε και κατοίκησε ανάμεσά μας (Ιωάν. α' 14). Γίνεκε ο φίλος των αμαρτωλών (Λουκ. ιε' 1-3). Ο σκοπός του ήταν, καθώς ήρθε στην γη συγγενεύοντας με μας να ζητήσει και να σώσει το απολωλός (Λουκάς ιθ' 10). Έτσι δεχόμαστε και πιστεύουμε ότι ο Ιησούς Χριστός αποτελεί το Α και το Ω της σωτηρίας μας. Ο οποίος διασαλπίζει. Ελάτε σε μένα όλοι που νιώθετε κουρασμένοι και φορτωμένοι και εγώ θα σας αναπαύσω (Ματθ. ια' 28) όπως είναι σαφές ότι εκείνος που θάλη από καρδιάς σε μένα δεν θα τον αποδιώξω αλλά θα τον προδεχθώ (Ιωάν. ς' 37). Όμως σε κάποιους που απέρριψαν ή θα απορρίψουν την άγια κλήση και πρόσκληση εκφράζει το παράπονο του. Δεν θέλετε να έλθετε σε Μένα για να έχετε Ζωή (Ιωάν. ε' 40). Χαγάπη του δε η υπομονή και μακροθυμία είναι τόση για τον αμετανόητο αμαρτωλό που στέκεται έξω της πόρτας της καρδιάς και χτυπάει. Υποσχόμενος πως αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και ανοίξει την πόρτα, θα μπω μέσα και θα δειπνήσω μαζί του και αυτός μαζί μου (Αποκ. γ' 20). Αυτές είναι λίγες από τις αλήθειες που μας συνδέουν με το αιώνιο και Άγιο πρόσωπο του Κυρίου. Ενωμένοι πάντα μέσω της πίστης τόσο προσωπική όσο και οργανική όπως οι κληματόβερρες με το κλίμα. Σε μια πνευματική ταπεινή πορεία αγιασμού μαζί του για να φέρουμε καρπό δικαιοσύνης αλήθειας και Ειρήνης για την δόξα του. Για τις πρεσβείες των Αγίων. Σαν Ευαγγελικοί χριστιανοί απορρίπτουμε την κατηγορία ότι δεν παραδεχόμαστε Αγίους. Αυτή η αβασάνιστη και

κατασκευασμένη συκοφαντία φοβούμαστε ότι στοχεύει να πλήξει από την μια, και από την άλλη να θρέψει και υποδαυλίσει τον φανατισμό απλών πιστών. Δημιουργώντας ένα κλίμα αντιπαράθεσης, καχυποψίας, φανατισμού. Η Ευαγγελική Εκκλησία αναγνωρίζει χορεία αγίων και νέφος μαρτύρων (Εβρ. Ιβ' 1) που όλοι ανεξαιρέτα οφείλουν την σωτηρία τους και τον αγιασμό τους στο εξιλαστήριο αίμα του Χριστού (Απόκ. ε' 9 και ζ' 14). Μακαρίζουμε όλους αυτούς μιμούμεθα την πίστη τους (Εβρ. ιγ' 7) όμως δεν τους προσκυνούμε ούτε καταφεύγουμε σε αυτούς για βοήθεια, μεσιτεία, ή σωτηρία. Έτσι διαπράττουμε μέγα ατόπημα με ολέθριες αιώνιες συνέπειες. Η παράβαση και παρακοή του λόγου του Θεού επισύρει θάνατο (Ησαΐας 42κ ΜΝ-8)(Ιερ. 17/5). Ο Κορνήλιος όταν ο Πέτρος μαθητής και απόστολος προσερχόμενος στο σπίτι του έπεσε στα πόδια του και προσκύνησε. Τότε ο Πέτρος τον σήκωσε πάνω. Λέγοντας του σήκω επάνω και εγώ ο ίδιος άνθρωπος είμαι. Στο 19ο κεφ. της αποκάλυψης όταν ο Ιωάννης μαθητής και απόστολος έπεσε και προσκύνησε τον Άγγελο του Θεού του λέει πρόσεχε μην το κάνεις αυτό. Εγώ είμαι σύνδουλός σου και των αδελφών σου που έχουν την μαρτυρία του Ιησού τον Θεό προσκύνησε. Πως και γιατί να καταφύγω σε συνδούλους μου όταν ο ίδιος ο Κύριος με προσκαλεί και με δέχεται χωρίς άλλους μεσάζοντες, αφού μου αποκαλύπτει με σαφήνεια ο λόγος του Θεού ότι ένας είναι ο Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησ. Χριστός (Α' Τιμ. Β' 5)(Πραξ. Δ 12). Πουθενά η Βίβλος δεν αναφέρει ότι έστω και ένας «Άγιος του Θεού»(Κολ. Γ 12) είπε ποτέ στους ανθρώπους ελάτε σε Μένα. Αντίθετα ο Παύλος λόγου χάρη βεβαίωσε τους Κορινθίους πιστούς ότι εμείς δεν κηρύττουμε τους εαυτούς μας αλλά τον Ιησού Χριστό τον Κύριο ο ίδιος διερωτάτε. «Μήπως ο Παύλος σταυρώθηκε για εσάς;» (Α Κορ. α' 13). Η ιδιότητα του Αγίου δεν αποτελεί τίτλο που απονέμεται κατ' επιλογή σε ορισμένη κατηγορία πιστών. Αντίθετα «Άγιος» σημαίνει καθαρός που μετανοεί ειλικρινά και με πίστη προσέρχεται στον Χριστό και καθαρίζεται με το αίμα του που έχυσε στο σταυρό του Γολγοθά προστιθέμενος στην εκκλησία του. Το σώμα του με κεφαλή τον ίδιο. Την νύμφη του (Εβρ. γ-1)(Εφεσ. α-1)(Κολασ. α/2). Μάλιστα χωρίς τον αγιασμό κανείς δεν θα δει το Κύριο (Εβρ. ιβ 14). Όλοι αυτοί οι άνθρωποι αγιασμένοι και καθαρισμένοι με το εξιλαστικό αίμα του Χριστού σαν δημιουργήματα του Θεού δεν μπορούν να ακούν τις επικλήσεις των ανθρώπων. Για τον απλούστατο λόγο, δεν διαθέτουν τις τρομερές ιδιότητες της απανταχού παρουσίας που μόνον ο Χριστός σαν Θεός διαθέτει. Όπως ο Πατέρας και το Άγιο Πνεύμα. Ουδέποτε ο τριαδικός και τρισυπόστατος Θεός εκχώρησε την παντογνωσία του την απολυτότητά του την Απανταχού παρουσία του σε ανθρώπους. Ο ίδιος διαχέεται στην αιωνιότητα και την Δημιουργία του. Ο ΩΝ ο ΗΝ και ο ερχόμενος. Δεν είναι αυτός ο επουράνιος πατέρας μας προς τον οποίο ο Κύριός μας έμαθε να απευθύνουμε το άφες ημίν τα οφειλήματα ημών (Ματθ. ς' 12). Πού; μέσα στην Αγία Γραφή μας διδάσκεται ότι ο Θεός είναι τόσο απόμακρος απρόσιτος ώστε να χρειάζεται μεσιτεία ανθρώπινης επινόησης για να τον πλησιάσει ο αμαρτωλός. Αντίθετα ακόμα από την Π.Δ. μας βεβαιώνει ότι «Θεός κοντινός είμαι εγώ λέγει Κύριος και όχι Θεός μακρινός (Ιερ. Κγ 23). Διακηρύσσοντας με κρυστάλλινη διαύγεια ότι δεν υπάρχει μέσω κανενός άλλου η Σωτηρία γιατί ούτε όνομα άλλο έχει δοθεί κάτω από τον ουρανό στους ανθρώπους μέσω του οποίου πρέπει να σωθούμε». Να λοιπόν γιατί σαν Ευαγγελικοί Χριστιανοί δεν τιμούμε τους αγίους δεν αποδίδουμε σε αυτούς προσκύνηση που ανήκει αποκλειστικά στον τριαδικό Θεό (Εξοδ.κ' 5) ούτε καταφεύγουμε στην μεσιτεία τους. Γιατί άλλωστε όταν με θάρρος προσερχόμεθα στον θρόνο της χάριτος για να λάβουμε έλεος και να βρούμε χάρη (Εβρ. δ' 16). – Όσον αφορά τα λείψανα και εικόνες: Παρεξηγημένη και εδώ η αντίληψη που έχουν πολλοί ότι οι

Ευαγγελικοί Χριστιανοί περιφρονούν και χλευάζουν τα λείψανα των ηρώων και μαρτύρων της πίστης και τις εικόνες τους. Η θέση μας επί των παραπάνω έχει ως εξής. Είμαστε επιφυλακτικοί στο να μην τρέφουμε εμπιστοσύνη αφενός στην γνησιότητα και εμπορευματοποίηση τέτοιων λειψάνων, και αφετέρου φοβούμενοι και σεβόμενοι τον λόγο του Θεού να μην γίνουμε επίορκοι και παραβάτες στην εντολή του (Εξοδος 20κ/4-6) (Ησαΐας 42κ MN/8). Επί του προκειμένου παραπέμπουμε κάθε καλοπροαίρετο στην ιστορία του Ελληνικού Έθνους του Κ. Παπαρηγόπουλου Έκδοση 6η Αθήναι 1932 Τόμος Γ΄ μέρος 2ο σελ.23). Σεβόμενοι τα σεβάσματα των άλλων προσέχοντας στον λόγο του Θεού που λέγει «ο βδελυτόμενος τα είδωλα ιεροσυλείς;» (Ρωμ.Β΄22). Εξάλλου ο διδάσκαλος του γένους Αδαμάντιος Κοραΐς μας πληροφορεί ότι τινές θεοκάπηλοι άρχισαν να μετακινούν τα ιερά λείψανα από τις θήκες τους προβάλλοντάς τα για προσκύνηση. Αυτούς εμμήθησαν άλλοι πραγματευόμενοι (εμπορευόμενοι) τα αληθινά έπειτα φτιάχνοντας ψευδή και περιφέροντας αυτά από τόπο σε τόπο σκανδαλίζοντας τους πιστούς. Των λειψανεμπόρων αυτών η αισχροκέρδεια έφθασε σε τέτοιο βαθμό αναίδειας ώστε προς τα τέλη της 4ης εκατονταετηρίδας ο Αυτοκράτορας Θεοδόσιος να την εμποδίσει με τον εξής νόμο. «Ενταφιασμένο σώμα κανείς μη τολμήσει να μεταφέρει εις άλλον τόπο. Κανείς μην καταμελίζει (να μην κόβει σε κομμάτια), τα σώματα των μαρτύρων κανείς μην τα εμπορεύεται ή πραγματεύεται». Η προσκύνηση κατά την Βίβλο ανήκει μόνο στον τριαδικό Θεό (έξοδ κ 4-6)(Ματθ. 8/10). Αυτό το γνώριζαν καλά οι άγιοι άνθρωποι του Θεού γι' αυτό ποτέ τους δεν δέχτηκαν προσκύνηση. Ο Πέτρος, ο Παύλος και ο Βαρνάβας μάλιστα σε ένδειξη διαμαρτυρίας έσχισαν τα ενδύματά τους (Πραξ. ι΄ 26 και ιδ΄ 15). Ακόμη και ο Ιωάννης ο μαθητής στην αποκάλυψη μπροστά στον άγγελο του Θεού. Όταν λοιπόν κορυφαίοι Απόστολοι αρνήθηκαν εν ζωή οποιαδήποτε μορφή προσκύνησης. Πώς να προσκυνήσεις το νεκρό τους σώμα ή την άψυχη εικόνα τους; Σαν Ευαγγελικοί Χριστιανοί επί πολλών μπορούμε να επιχειρηματολογήσουμε πάντα βασιζόμενοι στον λόγο του Θεού. Αδιάψευστο και αληθινό. Αλλά βασιζόμενοι σε αυτόν παραπέμπουμε στο 3ο κεφ. του κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο που μιλά για την Νέα γέννηση του μετανοημένου αμαρτωλού από τον Θεό. Το θαύμα της αναγέννησης που γίνεται στην καρδιά του ανθρώπου διά της πίστεως στον Ιησού Χριστό και το έργο της θυσιαστικής του και λυτρωτικής προσφοράς επί του Σταυρού του Γολγοθά (Ιωάν. 3κ εδ. 3 και 5) και (Εφεσ. 2κ/8-9) όχι από έργα ανθρώπινα αλλά διά της πίστεως. Η πίστη προηγείται των έργων, προϋπάρχει και συνεργεί στα καλά έργα που σκοπό έχουν να δοξάζεται ο Κύριος όχι να γίνουν καύχηση και όχημα. Αφετηρία σωτηρίας.(Γαλάτες 2 κ 16)(Ρωμ. 3 κ 20). Αυτή είναι η σειρά της καινής διαθήκης κάθε αντίθετη διδασκαλία οδηγεί σε σύγχυση και πνευματικά αδιέξοδα και άγονες διδασκαλίες. Ακαρποφόρητες προσπάθειες με ανθρώπινα κριτήρια και ελατήρια καταντούν άσκοπη και άκυρη την ανάγκη κατανόησης της αλήθειας του λόγου του Θεού. Περί αυτού ο απόστολος Ιάκωβος στην επιστολή του τοποθετείται ακριβώς (κεφ. Β΄ 22) (Ρωμ. 4κ 6-11). Το κεφαλιώδες ζήτημα της σωτηρίας διά της πίστεως η αγάπη του Θεού το έκανε προσιτό και απλό στον άνθρωπο που μόνος του ήταν αδύνατο να επιτύχει. Η Βίβλος μας διδάσκει ότι το πολύτιμο και ακριβέστερο όλων αγαθό της άφεσης των αμαρτιών το προσφέρει δωρεάν ο Θεός σε όλους εφόσον ειλικρινά και ουσιαστικά επιστρέφει μετανιωμένος στο σπίτι και την αγκαλιά του Πατέρα σαν τον άσωτο γιο. Στην σώζουσα χάρη και πίστη, στο μοναδικό και αιώνιο πρόσωπο που δεν είναι ούτε υπάρχει άλλο παρά μόνο ένα όνομα Ιησούς Χριστός (Πραξ. Δ΄ 12). Ο μοναδικός δρόμος, η αλήθεια, και η αιώνια ζωή που οδηγεί στον Πατέρα

Θεό. Και την συμφιλίωση..... Αγιασμό μαζί του. Δεχόμενος το ίδιο και την
θυσία του στον σταυρό του Γολγοθά (Ιωαν. 18'6) ΑΜΗΝ.